

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Septembrie (Răpchiune)
nr. 9 (69) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Să trăim în adevăr!

Citiți în pagina 1

Să prețuim darul sănătății!

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios
Onufrie de la Vorona

Citiți în pagina 14

Furtuna din mintea noastră

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

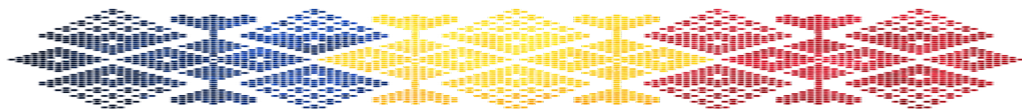
Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Să trăim în adevăr!

Prin grija Domnului Iisus Hristos, ne reîntâlnim și de această dată cu nădejdea că anul bisericesc, care tocmai s-a încheiat, ne-a adus folos duhovnicesc, ridicându-ne pe o nouă treaptă spirituală, pentru a putea păși cu ușurință în anul care începe. Așa cum fiecare început își are originile sale, tot așa cred că începutul unei noi perioade de îmbogățire spirituală trebuie să aibă ca temelie nădejdea, speranța și dragostea între noi, după cum spunea în epistola către Corinteni, Sfântul Apostol Pavel: „Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea, iar mai mare dintre toate acestea este dragostea” (I Corinteni, 13).

Într-un articol trecut, dar și de câte ori am avut prilejul, am arătat că, deși cu toții vorbim despre dragoste (în diferitele ei forme), uneori chiar fără să realizăm și pentru a ne ridica pe noi înșine în ochii celor de lângă noi, suntem dispuși să recurgem la multe lucruri și fapte, care nu sunt compatibile întotdeauna cu statutul de creștin. Cred că cele mai multe „spețe” le regăsim la locul de muncă sau în colectivități, unde fiecare caută să-și afirme superioritatea, folosind de multe ori, ca „aliat” puternic, minciuna sau diverse vicleșuguri pentru atingerea scopului propus. A te afirma în societate sau la locul de muncă nu cred că este ceva grav, dar, de multe ori, pentru a ajunge la țelul dorit, mulți evită să trăiască în adevăr, apelând la denaturarea adevărului, la minciună sau chiar la intrigă. Am cunoscut oameni care „se străduiesc” de mult timp să-și arate „meritele și calitățile ascunse”, dar de multe ori nu fac decât să scoată la iveală tot ce este mai rău în ei. Am întrebat un adept al „afirmării cu orice preț” ce este adevărul, ce înseamnă pentru el cuvântul „adevăr”, dar nu a știut să îmi dea un răspuns care să mă facă să înțeleg care este raționamentul sau principiul pentru care denaturează adevărul în folosul său. După părerea mea, adevărul este relația (legătura) dintre ceea ce gândim și realitate sau, ca să fiu mai înțeles, atunci când ceea ce spunem este adevărat, nu ar trebui să fie nicio diferență între ceea ce cunoaștem și gândim, iar apoi, între ceea ce gândim și ceea ce vorbim. Persoana despre care am vorbit, nici nu cred că realizează că afirmațiile pe care le face și pe care se bazează (care nu respectă relația dintre cunoaștere, gândire și exprimare) nu sunt adevărate. Pentru că, după cum acolo unde nu este lumină, domnește întunericul, tot așa, tot ceea ce nu este într-un adevăr, este minciună. Scriu aceste gânduri tocmai pentru a arăta că nu minciuna în sine este gravă, cât scopul

pentru care este folosită și mai ales repercusiunile acesteia. Și cred că toate acestea se întâmplă doar odată cu răcirea relațiilor dintre oameni. În Pateric, un părinte spunea ucenicului său că: „Sfârșitul lumii va veni atunci când pe cărarea dintre tine și vecinul tău va crește buruiiană”, iar părintele Teofil Părăian spunea că: „Atunci când iubești pe cineva, adaugi ceea ce-i lipsește și înlături ceea ce e rău adăugat la ființa lui”.

Păi, cel care calcă peste fratele său doar pentru a-și arăta superioritatea, acela nu iubește, acela nu știe „definiția” adevărului și nici nu îl înțelege.

Pentru exemplificare, așa cum am făcut și în alte articole, vă transcriu o mică povestioară care arată într-un mod pe cât de simplu și de clar că Dumnezeu nu lasă nepedepsită minciuna, atunci când este folosită pentru a face nedreptate și (sau) pentru a denigra pe aproapele tău:

„Demult, trăia într-un sat un brutar renumit pentru pâinea sa. Dar, într-o zi, lui i se păru că sunt cam ușoare bucățile de unt pe care tocmai le cumpăraseră de la un țăran și le așeză pe cântar. Când colo, ce să vezi?! În loc de 1 kg, cât trebuia să aibă o bucată, fiecare cântărea doar 800 de grame. Supărat foc, omul s-a dus degrabă la judecătorie, spunând că țăranul înșală lumea și ceru, bineînțeles, pedepsirea acestuia.

N-a trecut mult și țăranul a fost adus în fața judecătorului, care l-a amenințat:

– Dacă este adevărat ce spune brutarul, că îi înșeli pe oameni la cântar, te bag imediat în temniță.

– Să-mi fie iertat – zise țăranul – dar sunt nevinovat.

– Cum îndrăznești să minți? – sări brutarul. Chiar astăzi am cumpărat aceste bucăți de unt de la tine. Domnule judecător, trebuie să-l închideți pe acest șarlatan, care a încercat să mă păcălească!

– Așa este, omule? – spuse atunci judecătorul. Este untul acesta al tău?

– Al meu este, însă, vedeți dumneavoastră, eu nu am prea mulți bani. Mi-am cumpărat un cântar, dar nu am mai avut bani și pentru greutatea, așa că pun unt pe un braț al cântarului, iar pe celălalt pun o pâine de-a brutarului, care – zice el – are 1 kg. Acum, dacă pâinea brutarului n-a avut 1 kg, eu ce vină am?

Auzind una ca asta, judecătorul a cântărit imediat o pâine și, într-adevăr, aceasta nu avea decât 800 de grame. În locul țăranului, în temniță a ajuns adevăratul vinovat, brutarul, care nu doar că înșela oamenii, dar mai dorea și să fie aspru pedepsit cel care ar fi făcut exact ca el.”

Oare de câte ori în viață am procedat și noi la fel? Vă amintiți povestea scrisă de Alexandru Mitru - „Ocaua lui Cuza”? Ce a făcut domnitorul când a văzut că omul încerca să înșele pe aproapele său? A poruncit să-i lege de gât cele două ocale și să-l poarte pe ulițe, să afle lumea că a căutat să înșele pe cei care cumpără de la el și l-au

plimbat prin văzul tuturor strigând: „Cu asta, nu! ... Cu asta, da!”.

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „Cu nimic nu-L mâinii pe Dumnezeu atât de mult ca atunci când nedreptățești pe cineva.”.

Ceea ce mă întristează este că deși lumea secolului nostru este plină cu cărți de învățături și de pilde (mai ales în mediul online) care ne ajută să ne îndreptăm viața și să găsim drumul corect, preferăm să trăim în nepăsare consolându-ne cu ideea că legea naturii permite ca cel puternic să biruiască pe cel mai slab, după zicala: „Homo homini lupus est” (Omul este lup pentru om). Dar ceea ce mă bucură este că Domnul Hristos cunoaște inimile noastre și ne vede toate păcatele, știind cine trăiește în adevăr și cine nu, iar atunci când îl mai și vedește, căderea și rușinea este și mai mare.

Tot Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că: „Trebuie să devenim buni și spre aceasta să ne străduim, adică să-i avem cu noi mereu pe cei pe care-i vom iubi. Nimeni să nu se îngrijească atât, nici să dobândească bani, nici robi, nici case, cât să iubească, cât să aibă nume cinstit: „Un nume bun este mai de preț decât bogăția; cinstea este mai prețioasă decât argintul și decât aurul” (Pilde 22, 1). „Pentru că numele rămâne, însă bogăția se pierde. Și bogăția este cu puțință s-o dobândim, însă numele cu neputință. Cel care va dobândi faimă rea, cu greu o vă alunga, însă cel sărac prin nume va ajunge degrabă bogat.” (Sfântul Ioan Gură de Aur - „Cuvinte de Aur”, volumul I).

În încheiere, concluzionând, ar trebui să ținem minte că întâi de toate trebuie să iubim pe cel de lângă noi. Părintele Iulian explica adesea în predicile sale că nu poți spune că Îl iubești pe Dumnezeu dacă nu-l iubești pe aproapele tău. Și tot părintele ne spunea că nu putem iubi pe Domnul Hristos pe care nu l-am văzut niciodată dacă nu-i iubim pe cei pe care îi vedem în fiecare zi, pe care îi atingem și alături de care trăim, pentru că, dacă noi considerăm că Îl iubim pe Domnul Hristos, dar pe aproapele nostru îl urâm, îl bârfim sau îl disprețuim, atunci cu siguranță nu trăim în adevăr.

Cred că dacă vom respecta pe cel de lângă noi, cu timpul vom ajunge să îl iubim. Sunt convins că Domnul Hristos ni Se înfățișează de fiecare dată în persoanele cu care ne întâlnim în fiecare zi. Astfel, indiferent că sunt prieteni sau dușmani, bogați sau săraci, sănătoși sau bolnavi sau sub orice altă înfățișare, inima noastră trebuie să vadă pe Domnul Hristos întrupat și să avem convingerea că tot ceea ce facem (bine sau rău) pentru unii ca aceștia, pentru El facem.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

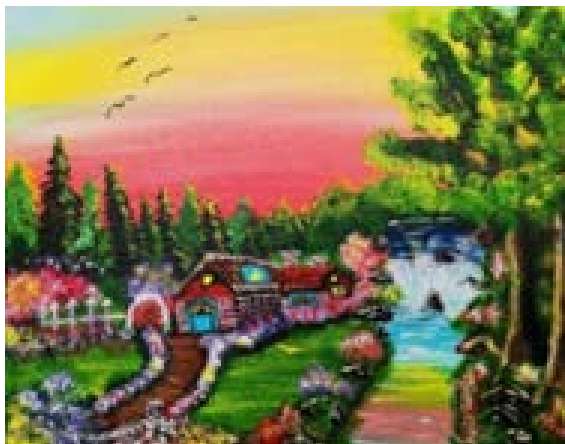
Ilustrația: www.realitate.net

Să prețuim darul sănătății!

„Sănătatea este dar al lui Dumnezeu, deci trebuie păzită.” spunea Sfântul Teofan Zăvorâtul.

Mie îmi este foarte frică de doctori, de boli, de spitale, de perfuzii și mai ales de injecții! Dintotdeauna! Oricât de mult mă lupt cu mine însămi, nu reușesc să scap de această mare teamă. Din

această cauză, atunci când am o durere, dacă este suportabilă o tratez cu indiferență, iar dacă simt că nu va trece de la sine, iau o pastilă și, de obicei, prin milostivirea lui Dumnezeu, trece repede. „Metodele” mele au funcționat de fiecare dată, mai ales în cazul durerilor de măsele!

Însă, nemergând mulți ani la stomatolog, amânând și tot amânând, problemele care păreau că trec, de fapt se agravau: cariile s-au adâncit, unele plombe pe care le aveam au căzut, unele măsele s-au rupt, gingia s-a retras etc. Iar, când într-un final mi-am făcut curaj să merg să le tratez, am nimerit „pe mâna” unui medic stomatolog care, fără să-mi explice de ce, pentru a lucra la una dintre măsele, mi-a făcut anestezie și... am urlat și am plâns imediat, acolo, în scaunul pacientului, am plâns și după ce am ieșit și plâng și acum, când îmi aduc aminte de acel moment... Evenimentul s-a întâmplat la începutul anului trecut, iar, de atunci, timp de un an, nu am mai îndrăznit să mai calc în vreun cabinet!

Anul acesta, la îndemnul și cu ajutorul colegelor mele, am început să merg la un alt medic stomatolog și, deși PLÂNG LA FIECARE ANESTEZIE (adică de fiecare dată când merg), pentru că frica de injecții nu dispare, vreau să vă mărturisesc faptul că sunt foarte liniștită: nu mă mai dor dinții (și ochii și capul, cum mă dureau când aveam nevralgii), nu mai simt găuri (carii adânci) și nu trebuie să mă mai „păcălesc” cu medicamente!

La începutul postului Învierii Domnului, când am venit la spovedit, am mărturisit aceste păcate (amânarea mersului la doctor, neprețuirea sănătății, frica foarte mare de dentist), iar, la auzul acestora, părintele Iulian m-a îndemnat să trăiesc în prezent, să nu mă mai gândesc dinainte la cum va fi și „să las frica pentru

dentist pentru când ajung la dentist”. Cred că atunci părintele s-a rugat în taină pentru mine și că bunul Dumnezeu a ascultat, pentru că, fără să mă străduiesc din rășputeri să pun în aplicare acest sfat, nu m-a mai stăpânit frica dinainte, ci am mers de fiecare dată cu o teamă pur firească, lăsând-o să se manifeste cu intensitate doar în timpul anesteziei, când izbucneam (izbucnesc) în plâns.

Personal, nu vă pot îndemna să nu vă mai fie frică de boală, de durere, de injecții sau de doctori, fiind eu însămi în această grea situație, în schimb, vă îndemn din tot sufletul să nu mai amânați rezolvarea durerilor din cauza temerilor, a comodității sau a faptului că ele par a trece repede! Din îndreptarul pentru spovedanie am aflat că nepăzirea sănătății este un mare păcat, așa că, vă rog, cu tot cu frică, la fel ca mine, să mergeți la medicii pe care ni i-a dăruit Dumnezeu, să vă rugați înainte de a pleca de acasă și să tratați ceea ce se poate trata, având grijă de corpul primit!

Desigur, și Dumnezeu sau Sfinții Săi ne pot tămădui durerile sau chiar bolile, după cum găsim multe mărturii ale credincioșilor relatate în cărțile sfinte. De exemplu, acum doi ani, m-am trezit într-o noapte cu o durere insuportabilă de măsea. Era o durere din aceea pentru care luam o pastilă și, de multe ori, trebuia să mai iau una, ca să treacă. Însă, îmi era greu să mă ridic din pat în toiul nopții, așa că, din tot sufletul meu, am spus „Doamne, Te rog, ia-mi această durere!”, în două clipe mi-a trecut și am adormit la loc. A fost cea mai mare, simțită și rapidă minune pe care am trăit-o și o povestesc cu mare drag tuturor, pentru a întări credința și nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu!

Totuși, dacă mereu am nădăjdui că ni se va întâmpla o astfel de minune, pentru ce a mai îngăduit Dumnezeu să ne trimită în dar medici? Cred că nu este corect față de ei, de anii pe care i-au petrecut învățând, de munca pe care o depun și de harul pe care l-au primit, ca noi să nu le cerem ajutorul, din cauza fricii sau a încrederii prea mari în vindecarea minunată...

Mulțumesc, pe această cale, sfaturilor și rugăciunilor părintelui Iulian, precum și tuturor doctorilor care m-au tratat și mă rog ca fiecare dintre dumneavoastră să găsiți medici buni, în care, cu curaj (chiar și cu frică), să vă încredințați sănătatea și să scăpați de „tortura” amânării!

P.S.: Sunt sigură că scăpând de durere, ne-am liniști trupește și sufletește și am începe să vedem lumea din jur prin lumina ochiului sănătos și bun, cu toate culorile și frumusețile ei! Asta ar fi cu adevărat o minune!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Furtuna din mintea noastră

*D*oamne ajută, dragi cititori! Iată că, prin mila marelui Dumnezeu, am reușit să depășim și să trecem cu bine și prin sezonul cald, care pentru mulți a însemnat concedii și distracție, iar pentru alții rugăciune și regăsire spirituală și astfel să pășim și în prima lună de toamnă, cea a lui răpciune, cum mai este denumită luna septembrie. Nu doar că am intrat într-un nou anotimp, dar mai cu seamă și într-un nou an bisericesc, prilej cu care vă adresez un sincer „La mulți și binecuvântați ani!”, plini de roade spirituale și de fapte bune!

Așa cum sugerează și titlul, dacă într-un articol anterior v-am vorbit despre lupta care se duce în noi, punând accent pe latura sufletească, luna aceasta vă voi vorbi despre furtună, nu ca fenomen natural, ci despre „furtuna” din mintea noastră, dată în principal de gândurile noastre bune sau rele, ce determină anumite comportamente și stări ale noastre, care pot fi de liniște sau, cum se întâmplă de cele mai multe ori, din cauza societății în care trăim, de tulburare și neliniște.

În urma unui studiu, se spune că mintea umană poate genera 80.000 de gânduri pe zi, dintre acestea 80% fiind negative. Dar, oare de ce este un procentaj atât de ridicat de astfel de gânduri? Să fie oare din cauza grijilor lumești, pe care ne este din ce în ce mai greu să le răzbatem sau din cauza faptului că suntem intoxicați de către mass-media cu diverse scenarii fataliste și cu știri menite să ne inducă o stare de panică și nesiguranță?

Întrebări retorice care cu greu își găsesc un răspuns, însă, dacă reușim să ne detașăm de ele, să privim „partea plină a paharului” și să le tratăm cu indiferență, cerând ajutorul Tatălui Ceresc, prin rugăciune și prin citirea de cărți sfinte, ele vor dispărea ca prin farmec și putem, în cazul în care asceza noastră e puternică, chiar să căpătăm cea stare de trezvie pe care au reușit să o dobândească sfinții părinți.

Spunea părintele Alexandru într-o predică recentă de-a sfinției sale că dacă am fi pe un câmp îndepărtat și ar începe o furtună grozavă, cu siguranță cei mai mulți dintre noi ne-am speria și am fi pierduți, însă dacă această calamitate ne-ar prinde în biserică, la adăpost, cu ușile și ferestrele închise, atunci oare nu ne-am simți mai în siguranță, la loc ferit de toate intemperiiile? Cu siguranță că da! Ei bine, așa este și cu mintea noastră: cu cât o punem la adăpost de toate mizeriile și ispitele, ea va fi protejată de „furtuna gândurilor negative”. Însă, cu cât o ținem ancorată în grijile cotidiene și în netrebnicia în care ne scaldăm zilnic cu bună știință, va deveni victimă sigură și astfel vom deveni robi ai propriei fantasmă și nu vom izbuti niciodată să ne controlăm pornirile din mintea noastră.

Dumnezeu ne-a lăsat rațiunea ca un mecanism de la care acțiunile noastre să plece către suflet și mai apoi către trup, generând un impuls, o scânteie, astfel că, dacă un element din acest angrenaj se strică, celelalte nu mai au nicio funcționalitate și totul va fi în zadar. Așa cum spun latinii, „Mens sana in corpore sano”, tot așa, să încercăm fiecare dintre noi să ne păstrăm mintea și cugetele noastre într-o permanentă stare de rugăciune, de pozitivism și la loc sigur de toate gândurile negre ce ne ies invariabil „în cale”, pentru ca astfel să putem fi mai aproape de Dumnezeu și la distanță de tot ceea ce ne desparte de El!

Gânduri de bine și pace!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Cuvântul „lăcaș” – arhaism sau formă actuală corectă?

De multe ori se întâmplă să nu fim siguri de forma corectă a unui anumit cuvânt sau a unei expresii, iar lucrul acesta să nu fie nicidecum cauzat de incultură, ci de întrebuițarea variată sau greșită care se înrădăcinează în popor. Până la momentul actual, lingviștii dezbat, de exemplu, dacă este corect să spunem „Este ora nouă” sau „Sunt orele nouă”, forma cea din urmă fiind cea către care ne duce istoria limbii, dar care este prea puțin întrebuițată în vorbirea de zi cu zi. Vorbitorii sunt cei care, până la urmă, impun cuvintele în limbă prin folosirea lor, iar dicționarele încep să recunoască câte două forme ca fiind corecte, însă în anumite cazuri este bine să se știe de ce o anumită opțiune este bună sau nu. Mulți termeni sunt ignorați în forma lor corectă tocmai pentru că par a fi doar o variantă învechită a cuvântului folosit de obicei – de aceea este bine în general ca cine găsește astfel de cazuri să le facă pe cât se poate cunoscute și preferate forme nerecomandate, chiar dacă s-ar întâmpla ca aceasta să nu sune mai bine. În Biserică se folosesc mulți termeni vechi, specializați sau cu formă arhaică, de aceea destule sunt și riscurile de a greși. Un exemplu banal este cuvântul „locaș”, folosit cu forma aceasta inclusiv în unele cărți de cult. Acesta nu este o formă actualizată a lui „lăcaș”, ci o formă incorectă (acceptată totuși, de puțină vreme, și de unele dicționare). Termenul „locaș” folosit în mod corect există în limba română, însă desemnează de fapt spațiul lăsat liber într-o piesă sau într-un sistem tehnic. Pentru a înțelege de ce nu sunt corecte ambele variante pentru sensul de bază al cuvântului (de locuință sau loc de cult), este necesar să verificăm doar etimologia cuvântului. „Lăcaș” este un termen împrumutat din maghiarul „lakás”, însă în timp s-a presupus că ar fi având rădăcină comună cu „loc” sau „a locui” și s-a optat în mod greșit pentru schimbarea vocalică.

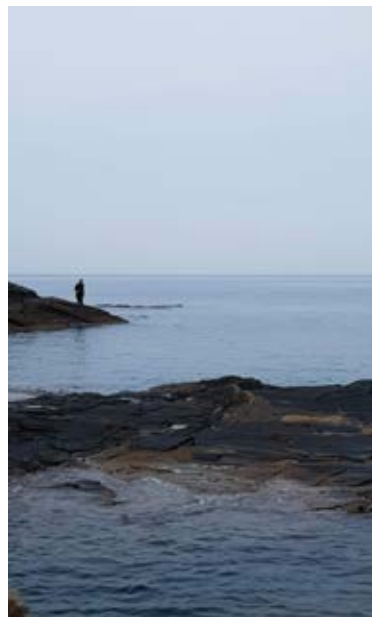
Vorbitorii care nu sunt conștienți de originea maghiară a cuvântului și, implicit, de forma lui corectă nu se cuvine a fi criticați. Nu folosim dicționarul de fiecare dată când suntem nesiguri de ceva. Însă acest termen banal ne arată două lucruri: în primul rând că în astfel de cazuri merită să verificăm chiar și cuvinte ale căror formă pare doar arhaică, iar în al doilea rând că nu toți editorii sunt într-un totuși atenți la aspectele acestea, motiv pentru care alegerea unei ediții bine îngrijite devine importantă.

Ștefania Vaida, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

În vacanță cu Hristos

Sorința de a căuta pacea trebuie să fie direct proporțională cu gradul de risipire prin simțuri: adică să fie continuă. Un grăuncior de pace dacă-l primim, acesta nu e veșnic, pentru că nu e compatibil cu orice stil de viață, ci trebuie cultivat și menținut, după cum spune un proverb: „fericirea iubește liniștea”. Lumea în care trăim ne trage într-o continuă risipire prin simțuri, iar a amâna căutarea păcii pentru perioada concediului este pentru mine o auto-amăgire! E ca și cum aș spune că Dumnezeu nu poate să îmi dea aceste daruri ACUM, în prezent sau e ca și cum darul păcii ține de mine și eu aș fi cel care mi-l dăruiesc sau că ține de un loc anume. De fapt, El îmi poate dărui oricând pacea, doar că eu poate nu sunt tot timpul compatibil cu ea.

„Voi merge peste două săptămâni și mă voi odihni la mare sau la o mânăstire” sunt false așteptări despre un moment în viitor, pe care nici nu știm dacă ajungem să-l trăim și ne generează apoi dezamăgiri și o mai mare adâncire în durerea noastră. Trăim de multe ori ca într-o continuă furtună, în care pur și simplu pentru rugăciune nu mai este timp. De fapt, chiar furtuna aduce cea mai autentică apropiere de Hristos. În vreme de furtună, fie mergem pe apă alături de El, fie ne scufundăm. Aceasta este pedagogia vremii furtunoase: de a ne învăța ridicarea din scufundare. A cădea corespunde firii noastre căzute, dar a ne ridica e potrivit cu lucrarea la care am fost chemați.

Modul cum ne raportăm la Hristos pe timp de furtună, ne apropie mai mult de iubirea Sa decât comportamentul nostru față de El pe timp de pace. Ca oameni, când trecem printr-o furtună sufletească împreună, adică printr-o durere, acolo unde e Harul lui Dumnezeu, parcă ne simțim mai apropiați unul de celălalt, pentru că durerea pecetluiește în inima noastră starea în care ne găsim, fie în bine, fie în rău. De aceea, chiar și comuniunea noastră din Biserică este direct proporțională cu modul în care trăim viața liturgică: trecem printr-o tainică durere comună în Postul Paștelui și apoi împreună strigăm cu bucurie „Hristos a înviat!”, părtași fiind aceluiși moment istoric. Cu cât le trăim pe acestea mai real, mai autentic,

cu atât și comuniunea dintre noi este mai autentică, pentru că avem o astfel de experiență comună.

Dacă pentru mine furtuna astăzi reprezintă stresul și programul încărcat al zilei, vreau să îmi asum alegerea aceasta: „Fie ce-o fi, eu ACUM îmi rezerv măcar trei, cinci, zece minute pentru Dumnezeu...și poate să fie sfârșitul lumii și eu tot asta voi face, de fapt chiar ar fi bine dacă sfârșitul lumii m-ar prinde în rugăciune”. Un principiu spiritual pe care l-am aflat în Biserică și pe care îl testez este că aceste câteva minute dimineața, câteva la amiază și câteva seara pe care le rezerv astăzi pentru Dumnezeu, îmi aduc și mai multe minute în zilele ce vor urma. Dacă ACUM încerc să-mi ridic inima către El un minut, El altă dată va ridica inima mea către El de zece ori mai mult. Spunea Părintele Arsenie Papacioc: nu ne cere Dumnezeu decât să facem primul pas, iar acest pas este încercarea noastră oarecum forțată, poate contra-intuitivă, de a pune stop tuturor urgențelor zilei.

A avea liniște este o necesitate constantă, iar un îndemn frumos pe care l-am auzit este: „caută să te odihnești în rugăciune”, adică atunci când căutăm să ne așezăm la rugăciune să fie ca și cum ne-am pregăti să intrăm cu picioarele în mare. Ca și când deschizând geamul, ne-am pregăti să ascultăm cântecul păsărelelor și să inspirăm aerul curat al dimineții. Iar cu această stare, după cum spun Sfinții Părinți, ne spunem rugăciunea ce are două lucrări, care se întâmplă în același timp: o lucrare este rugăciunea în sine ca hrană sufletească, iar altă lucrare este cea a prezenței lui Iisus, pentru că o formă a prezenței Sale este chiar în invocarea Sfântului Său Nume, după cum ne învață Biserica. Spunem „Doamne” și a și venit! Ce vacanță reușită e acel moment din zi în care ne așezăm puțin nemișcați, în tăcere, liniștind simțurile și spunând „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă”. Dacă o formă a prezenței Sale este chiar în chemarea numelui Său, în acea clipă putem spune în mod concret că am fost pentru o clipă în vacanță cu Dumnezeu. Părintele Emilianos Simonopetritul spune că rugăciunea lui Iisus Îl cheamă pe El să facă o lucrare în mine, o lucrare pe care nu o înțeleg, precum nici cuvintele rugăciunii nu le înțeleg întru totul, dar El este și Calea și Ajutorul și Destinația.

„Să ne rugăm, să avem mereu gata cădelnițele noastre tainice, pentru că, oriunde am merge, orice am face, prin rugăciunea lui Iisus în gura și inima noastră, ne facem numaidecât corturi ale lui Dumnezeu, devenim purtători de Dumnezeu.”, spune Părintele Emilianos Simonopetritul.

Sorin Pavel, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Strofe pentru suflet

Doamne, eu...

Doamne, eu m-am lenevit,
De cel rău am fost robit,
M-am îndepărtat de Tine,
Doamne, ai milă de mine!

Doamne, iarăși m-am spurcat,
De cel rău fiind întinat,
Dar Tu, Cerescule Tată,
Vino de mă ridică îndată!

Doamne, gândurile mele
Au devenit iar rele,
Dar, Tu curăță-le, în fine,
Să fiu împăcat cu Tine!

Și în veci să-Ți mulțumesc,
Cu slavă să Te cinstesc,
Că îmi ești apărător
Și mare sprijinitor!

Toată viața cât trăiesc,
Pe Tine-am să Te iubesc
Și cu slavă mă închin,
Ție, Tatălui Divin!

Autor: Gabriel Luca

Rugăciune

Doamne, eu Te rog frumos,
Că ești iubitor și bun,
Să fiu, Doamne, sănătos
Și să merg pe al Tău drum!

Mă ferește, Bun Părinte,
Și de rele, și de boală,
Ajută-mi să fiu cuminte
Și acasă, și la școală!

Să mă străduiesc mereu,
Să mă port cum se cuvine
Și s-aduc în jurul meu
Bucurie, nu suspine!

Doamne, Doamne, Bun Părinte,
Eu acum Ți mulțumesc
Și Te rog mereu fierbinte
Să mă ierți când mai greșesc!

Și atât Te mai rog eu:
Pe părinți, surori și frați
Să-i ajuți, Doamne, mereu
Și să fim apropiați!
Amin!

(Autor necunoscut)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Cloșca bunicuței

Bunica are o cloșcă cu zece puișori. Mi-ar plăcea să mă joc cu acești puișori, dar cloșca nu-mi permite. Când mă apropii își umflă penele, cârâie supărată și sunt convinsă că dacă aș încerca să-i „fur” vreun odor – ar sări asupra mea. Doar bunica are voie să-i ia odraslele, să și le pună-n poală, să le mângâie cu mâna. Cloșca mârâie încet „clonc-clonc”, adică...„fii atentă”, dar nu se supără. Cloșca bunicuței e o mamă foarte grijulie. Ziua-ntreagă aleargă, scormonește, caută ceva gustos pentru odorașele sale.

În fiecare dimineață, bunica le dă păsat muiat în lapte și cozi de ceapă tăiate mărunț.

– Pentru ca să crească sănătoși, zice ea.

Nicio pasăre din curte nu îndrăznește să stea pe aproape când puișorii mănâncă. Toate știu că mama-cloșcă e în stare să scoată ochii oricui doar pentru un fir de păsat. Bunica povestește că o cloșcă mai grijulie, mai gospodină nu a avut vreodată.

Când vine seara cloșca se apropie de cuptoraș, acolo unde de obicei bunica pregătește cina. O apucă cu clonțul de fustă și bunicuța știe – e vremea să deschidă ușa de la poietică. Puișorii vor la culcare.

– Acuși, acuși, zice bunicuța. Vin imediat! Să-mi răstorn mămăliguța!

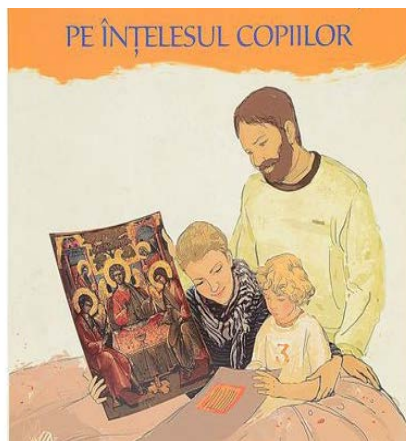
Cloșca așteaptă cuminte.

– Cloncăi, cloncăi, o dezmiardă bunicuța, apoi strigă: la poiată! La poiată! Fugulița la poiată! Hai la mama! Hai la mama! La poiată!

Cloșca cu cei zece puișori merge cuminte în urma bunicii. Și acest lucru se repetă seară de seară.

Într-o după-amiază, eu și bunica am plecat la niște rude din sat. Aveam să ne întoarcem târziu.

– Ioane! I-a strigat bunica pe bunicul. Să nu uiți să deschizi ușa la poietică! Ca

să poată intra cloșca! Ai înțeles, Ioane?!

– Am înțeles... mormăi bunicul somnoros, căci mai toată ziua dormea.

Cum să uit? De ce să uit? Plecați... Nu se întâmplă nimic cu deșteapta voastră de cloșcă... Când ne-am întors, pe la miezul nopții – cloșca nicăieri.

Bunicul adormise înaintea găinilor. Sărmana bunică. Nu o mai văzusem atât de necăjită. Ore-n șir am căutat cloșca.

Prin ogradă, pe drum, pe sub garduri, peste tot. Degeaba.

– Din pricina ghiujului de moșneag mi s-a prăpădit bunătate de cloșcă, se tot văita bunica. Că amarnic e somnoros. Toată viața atât a știut – să stea tolănit. Eh... Dacă nu o găsesc îl fac pe el cloșcă. Doamne, Doamne... Cloșca mamei, gospodina mamei... O vor mânca dihorii în noaptea asta...

Într-un târziu ne-am lăsat păgubașe. Ne-am dus la culcare. Am intrat în cămăruță, ne-am dezbrăcat, ne-am făcut semnul crucii și eram gata să ne urcăm în pat. Deodată am auzit niște sunete ciudate.

– Ce se întâmplă? am întrebat eu speriată.

Bunica a ridicat un pic cuvertura. Am zărit căpșorul cloștii.

– Clonc-clonc! ne-a salutat ea bucuroasă.

– Vai de mine! a plesnit bunica din palme. Ca să vezi unde s-a ascuns! Nu m-a găsit lângă cuptoraș, nu a găsit ușița deschisă și ce i-o fi dat în gând? Ia să-și ducă ea puișorii la mine în cămară. Gospodina mamei, pasăre deșteaptă! Oare cum or fi urcat scările ăștia mici? Zău, nu pricep...

Încă mult timp bunica a mângâiat cloșca, apoi s-a culcat alături de mine și a adormit.

Dimineața, pe la revărsatul zorilor, cloșca și cei zece puișori stăteau cumiști lângă ușă.

– Clonc, clonc, clonc, clonc, nu faceți zarvă! își povățuia ea odraslele. Nu mai e mult... Se trezește bunicuța... Încă un pic. Mai lăsați-o să doarmă...

Autor: Emilia Plugaru

Sfântul Cuvios Onufrie de la Vorona

Între numeroșii părinți ce au sfințit pământul țării noastre prin înalta lor viață duhovnicească se numără și Cuviosul Onufrie, cel mai mare sihastru al ținuturilor botoșănene, viețuitor al Schitului Sihăstria Voronei. Despre viața acestui cuvios părinte se cunosc foarte puține amănunte, el voind să fie cunoscut lui Dumnezeu, iar nu oamenilor.

Din unele însemnări de pe manuscrisele copiate de el și de ieroschimonahul Nicolae, care a viețuit împreună cu el, știm că s-a născut în jurul anului 1700, în Rusia,

probabil într-o familie nobilă, căci a ajuns să fie guvernator al unui ținut. A cercetat numeroase mănăstiri, culegând cu hărnicie, asemeni unei albine, sfaturi ziditoare de suflet, deprinzând lepădarea de sine și urmarea lui Hristos, dar, mai ales, învățând de la fiecare părinte întâlnit lucrarea cea plăcută lui Dumnezeu. Fără îndoială, se ocupa și cu citirea Scripturii și a altor cărți folositoare, pe care le va copia mai târziu cu multă râvnă și răbdare, împodobindu-le cu o scriere frumoasă.

A viețuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicicovski. Acesta din urmă îl va afla pe Cuviosul Onufrie la Mănăstirea Dragomirna, în jurul anului 1763, la venirea sa din Muntele Athos. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, povățuindu-se unul pe altul pentru a deprinde desăvârșita rugăciune a inimii, Cuviosul Paisie fiindu-i și duhovnic, iar după ce s-au despărțit, legătura lor sufletească a continuat prin scrisori, pentru că amândoi petreceau întru același duh. Auzind de alți pustnici români și ruși sporiți duhovnicește, care viețuiau în codrii Voronei, va intra în anul 1764 în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pârâului Vorona, într-o aspră nevoiță, petrecând în smerenie, înfrânare, tăcere și neîncetată rugăciune. Mânca doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, ațipind doar două-trei ore pe un scaun, pentru odihna trupului, după cum mărturisește Ieromonahul Nicolae, care viețuia și el în codrii Voronei.

Făgăduindu-se întru totul Domnului Hristos, a îmbrăcat schima cea mare, pe care o va primi din mâna duhovnicului său, starețul Paisie, în anul 1774, la Mănăstirea Dragomirna, revenind apoi în locul nevoițelor sale, la peștera din

preajma Sihăstriei Voronei. Astfel, va stăruii cuviosul fără odihnă în chemarea numelui preadulcelui Iisus, pentru a stinge toată patima trupului, învrednicindu-se de vederea luminii dumnezeiești și primind roua Duhului Sfânt. Făcând inima sa locaș neprihănit Mântuitorului Hristos, se va bucura întru adâncul ei de mari bucurii și mângâieri duhovnicești, odihnindu-se cu lacrimile cele aducătoare de bucurie. Și urcând în scurt timp pe treptele sfințeniei, pe mulți îi folosea cu viețuirea sa aleasă, cu rugăciunea și cu sfatul său, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu darul deosebirii gândurilor. Și atât monahii, cât și credincioșii de rând îl căutau, minunându-se de blândețea și înțelepciunea sa. Astfel, pe mulți i-a îndreptat pe calea cea bună, risipind cursele vrăjmașilor și arătându-se făcător de minuni încă din timpul vieții sale. Iar când a săvârșit călătoria cea bună și a sosit timpul să încredințeze curatul său suflet Stăpânului Hristos, a fost vestit mai înainte de aceasta. În noaptea Sfințelor Paști, dorind a se împărtăși pentru ultima dată cu Trupul și Sângele Mântuitorului, un înger s-a arătat preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora, aflat în apropiere și i-a cerut să ia cu sine Sfintele Taine și să meargă la robul lui Dumnezeu Onufrie. Același înger îl va călăuzi până la peștera Cuviosului, pe care îl va afla foarte slăbit. Și cerând să meargă la Sihăstrie, după câteva zile a adormit întru Domnul, la 29 martie 1789, fiind înmormântat de către câțiva călugări în livadă, la rădăcina unui măr.

Nu după mult timp, la mormântul Cuviosului au început să se petreacă fapte minunate, care adevereau sfințenia sa. Mulți au văzut lumânări arzând și au auzit glasuri cântând în acel loc, iar o dată, rătăcindu-se trei călugări prin pădurile din jur și lăsându-se noaptea, au fost călăuziți de o lumină puternică până la peștera unde s-a nevoit Cuviosul. În iarna anului 1846, s-a arătat din nou puterea făcătoare de minuni a Cuviosului Onufrie. Pe când domnitorul Mihail Sturza se afla la vânătoare, a găsit un fruct mare și frumos la rădăcina mărului ce străjuia mormântul Cuviosului, l-a luat cu sine și l-a dat fiicei sale care era bolnavă de epilepsie. Cu harul lui Dumnezeu, aceasta s-a vindecat de boală. Minunându-se, domnitorul se va întoarce la Vorona și, aflând despre viața nevoitorului pentru Dumnezeu, va porunci să se dezgroape osemintele lui și să fie așezate spre cinstire într-o raclă în altarul bisericii Mănăstirii Vorona. Zece ani mai târziu, în urma unui vis în care însuși Cuviosul Onufrie s-a arătat starețului Mănăstirii Voronei, arhimandritul Iosif Vasiliu, cerându-i să fie dus în Sihăstrie, racla cu sfințele sale moaște a fost așezată într-o firidă din pronaosul bisericii „Bunavestire” din Sihăstria Voronei, unde se află și astăzi.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2022

- 1 J † Începutul anului bisericesc; † **Cuv. Dionisie Exiguul**; † Cuv. Simeon Stâlpnicul
 2 V Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului
 3 S Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teoctist; † **Sf. Cuv. Neofit și Meletie de la M-rea Stănișoara**
 4 D **Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise**

Duminica a XII-a după Rusalii (Tânărul bogat); Ap. I Corinteni XV, 1-11; Ev. Matei XIX, 16- 26; glas 3, voscr. 1

- 5 L † Sf. Prooroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, părinții Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban
 6 M † Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie
 7 M **Înainteprăznuirea Nașterii Maicii Domnului**; Sf. Mc. Sozont; † **Cuv. Simeon și Amfilohie de la Pângărați**
 8 J (†) **Nașterea Maicii Domnului**
 9 V Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) **Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona; †) Cuv. Chiriac de la Tazlău**
 10 S Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa
 11 D **Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin**

Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 4, voscr. 2

- 12 L Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (*Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului*)
 13 M † **Înainteprăznuirea Înălțării Sf. Cruci**; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) **Cuv. Ioan de la Prislop; † Sf. Mc. din Dobrogea: Macrobie, Gordian, Ilie, Zotie, Lucian și Valerian**
 14 M (†) **Înălțarea Sf. Cruci**
 15 J †) **Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș**; † Sf. Ier. Visarion, Arhiepiscopul Larisei
 16 V Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina
 17 S †) **Sf. Ier. Dionisie, Episcopul Cetății Albe**; Sf. Mc. Sofia și ficele sale: Pistis, Elpis și Agapie
 18 D **Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor**

Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16- 20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 5 voscr. 3

- 19 L Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont
 20 M Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist
 21 M Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (*Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci*)
 22 J †) **Sf. Ier. Mc. Teodosie de M-rea Brazi**; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin
 23 V † Zămislirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia
 24 S † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; †) Cuv. Siluan Athonitul
 25 D **Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej**

Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 6, voscr. 4

- 26 L † Mutarea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † **Sf. Voievod Neagoe Basarab**
 27 M †) **Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul**; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia
 28 M † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorătul din Cipru
 29 J Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia
 30 V Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Să trăim în adevăr!	1
Să prețuim darul sănătății!	4
Furtuna din mintea noastră	6
Cuvântul „lăcaș” – arhaism sau formă actuală corectă? ...	8
În vacanță cu Hristos	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Onufrie de la Vorona	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424